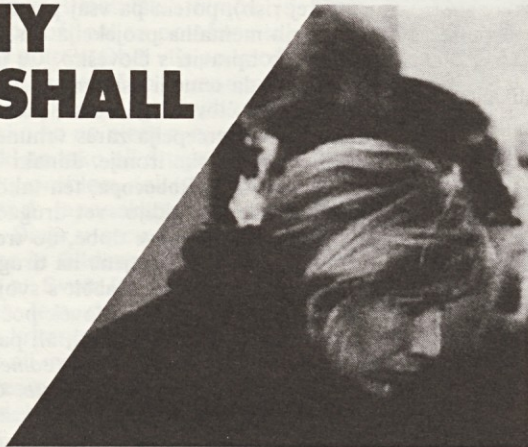

O

B

R

PENNY MARSHALL

Tik pred iztekom lanskega leta je bila — v distribuciji Columbia Pictures — v ZDA premiera filma **Awakenings**, ki govori o katatoničnih žrtvah encefalitisa. Posnet je bil po knjigi dr. Oliverja Sacksa, v kateri obravnava svoje eksperimente v poznih 60-ih letih, ko je z uporabo zdravila L—DOPA uspel katatonike za nekaj časa prebuditi iz njihovega transa, v katerem so nekateri preživevali do 30 let. V **Awakenings** igrata glavni vlogi Robin Williams (nevrolog dr. Malcolm Sayer) in Robert DeNiro (katatonični pacient Leonard Lowe).

S filmom **Awakenings**, ki ga bomo kmalu videli tudi v naših kinematografih, se je Penny Marshall prvič lotila velikopoteznejše, prestižne teme, ki bi ji utegnili omogočiti, da zasede mesto med »resnimi« ameriški avtorji. To je tretji celovečerec režiserke, sestre bolj znanega in uveljavljenega Garryja Marshalla (**Pretty Woman**), rojene v New Yorku 15. oktobra 1942. Hodila je na univerzo v New Mexico, kjer je študirala matematiko in sociologijo. Študij je prekinila in dobila vlogo v gledališki komediji **Oklahoma**, po selitvi v Hollywood pa je debitirala tudi na televiziji. Naslednjih nekaj let je dobila več vlog v raznih TV filmih, istočasno je študirala igrarstvo. Nastopila je tudi v nekaterih kinematografskih filmih, — tako je npr. leta 1979 odigrala vlogo Miss Fitzroy v **Nori invaziji na Kalifornijo** (1941) Stevena Spielberga, igrala je v TV seriji **Nenavaden par**, kot režiserka pa se je preizkusila s štirimi epizodami serije **Lavern and Shirley**.

Kinematografski režijski debi Marshallove je bil **Jumpin' Jack Flash** (1986), ki je bil s strani filmske kritike sprejet dokaj hladno. Da pa je bil komercialno vseeno sorazmerno uspešen, gre zahvala Whoopi Goldberg, za katero naj bi bila ta komedija mišljena kot »star vehicle«. Goldbergova na svoje sodelovanje s Penny Marshall nima najlepših spominov. Po **Škrlatni barvi** (*The Color Purple*, 1985) je bil to njen drugi film in po njenih besedah je predstavljal »a fucking terrible experience«, bil je »piece of shit that flew for some reason«. Preden je bila Penny Marshall izbrana za režiserko, je bila Whoopi Goldberg že določena za glavno vlogo, nanjo se je tudi pripravljala, Marshallova pa je vse obrnila na glavo, — režijo si je namreč predstavljala tako, da je stala za kamero in glavni igralki gestikulirala, kako naj se spakuje, da bodo kadri bolj smešni.

Drugi celovečerec Penny Marshall, **Velik** (*Big*, 1988), pa je bil v vseh pogledih zadetek v polno. Filmski kritiki so ga zelo pozitivno ocenili, prejel je 2 zlata globusa v kategoriji musical/komedija (najboljši film, Tom Hanks — glavna m. vloga) in bil nominiran za 2 oskarja (gl. moška vloga, scenarij). Predvsem pa se je Marshallova z njim zapisala v zgodovino kot prva režiserka, ki je s kumulativnim B. O. izkupičkom za svoj film preseгла »magično« mejo 100 milijonov USD (druga »ženska nad 100 milijonov« je Amy Heckerling z **Glej no, kdo se oglašča** /*Look Who's Talking*, 1989/). Marshallova je očitno tokrat manj gestikulirala in več režirala. Hvali jo predvsem glavna igralka, Elizabeth Perkins, ki

meni, da je zelo malo režiserjev, ki bi znali tako dobro in s tolikšnim okusom izpeljati dokaj kočljiv ljubezenski prizor med Hanksom in Perkinsovo.

Počakati bo treba na letošnje oskarje, da bi lahko ocenili uspešnost filma **Awakenings** še s te plati; doslej je za svojo vlogo v tem filmu (in hkrati tudi za vlogo v **Good Fellas**) prejel priznanje /**Newyorške filmske kritike** Robert DeNiro (glej tudi priznanje **National Board of Review** za ta film). Kar se tiče gledanosti, filmu **Awakenings** za zdaj ne kaže slabo: sprva ga je Columbia lansirala le z omejenim številom kopij (v 12 kinematografih), v četrtem tednu po premieri pa so število kopij povečali na ca. 1.300 in tedenski izkupiček te svojevrstne inačice **Rain Mana** je z 19. mesta na lestvici najuspešnejših filmov skočil na 2. mesto (takoj za **Home Alone**).

IGOR KERNEL

DANNY ELFMAN

V 80. letih se je pripetilo samo enkrat, da sta bili dve plošči z glasbo iz enega samega filma med prvimi desetimi, ki jih v svojih polletnih prilogah »Film & TV Music« objavlja The Hollywood Reporter. To se je posrečilo izdajama iz neke gramofonske založbe, ki smo jo prej na teh lestvicah srečali komaj kdaj, saj je bila nenehno skrita v mašineriji splošne produkcijske kulture: Warner Bros. In ne le to; če polistamo po vsem desetletju teh lestvic, uvidimo, da je ta majhna založba velike hiše pred neverjetnim uspehom zastopana z enim samim prodornim adutom: glasbo iz filma **Purple Rain** (1984/85). Leta 1989 pa se ji je odprlo — tvegala je in izdala kar dva albuma z glasbo iz **Batmana**: Soundtrack by Prince in *Batman Motion Picture Score*; prvi se je med najbolj prodajanimi filmskimi partiturami zavihtel na tretje mesto, drugi na deseto. Prvi je postal za navrh še Billboardov dvojni hit (single in album), drugega pa so prodali kakih 400.000 kosov, tako da je ogrozil celo uspeh plošče **Top Gun**. Čeprav je **Top Gun** kompilacija štiklov, BMPS pa delo enega samega človeka, ki mu je z drugo ploščo iz istega filma delal konkurenco sam Prince (1,700.000 v štirih mesecih).

Hollywoodski skladatelj 30. let pride s srednjeevropskega konservatorija in je emigrant, skladatelj 60. let uide z Broadwaya in je hollywoodski imigrant, skladatelj 90. let pobegne iz ansambla in je hollywoodski flagrant. Danny Elfman (37) je bil enajst let pevec in komponist zasedbe Oingo Boingo, preden je odkril filmsko glasbo. Iz benda je poleg svoje osebe zvlekel še Steva Barteka; ta je danes, ko se je Elfman prignal do težke hollywoodske kategori-